

* * *

Pilka bažnytėlė
kairiame dangaus
šone

Ten plaka mano
širdis.

60 km/h vitališkumas

O, ežeras, o, alksniai, kaip mėlyna, kaip žalia,
O, dvi smėlėtos kalvos, ant jų auga žemuogės.
O, karklynas, è, raistas, žiū, gervių lizdai.
O vieškelis vis pro šalį, pro šalį, y.

Ruduo. Rekrūtų ėmimo metas

Kada, praėjęs virš vandens,
pakėlė Kristus kalaviją
viršum raudonojo rudens,
virš atrajojančių galvijų,

virš išsigandusių žmonių,
virš kelio, vedančio į Romą,
viršum pilkųjų giminių,
virš tako, vedančio į trobą,
virš bekvatojančių mergų,
virš obelies, kur nežydės,
virš prakaituojančių vergų,
virš tavo, Jonai, pavardės

pakėlė Kristus kalaviją
virš mūsų vargano rudens...
Trimito garsas nuskardens
ir vilkas atsilieps manyj...

* * *

Kai pranašus mušė savojoj tėvynėj –
šlovė, Jeruzolimai, skriausk mažutėlius,
nes saulė melsvėja kaip spiritus vini,
riaumoja liūtai, tyli aukštas Danielius.

Žiaurus karo dievas barzdotas Jehova
abipus atvertai ing viečnastj bromai:
atėjo tau laikas, šaunus Abraomai,
guldyt savo Sarą į dvigulę lovą.

Negimęs sūnau, Marija Magdalena
dar ieško tavęs. Ir neras, ko ieškojus.
Nes anachronizmas, kad vėl tarp žolynų
vien kraujas ir vynas, ir keturios kuojos

bei duonos plokšti septyni kepaliukai
šalia neramių vandenų išmaitintų
švelnioj žemėj mus, Kristoforo anūkai,
daugybę Kęstų, Rimų, Algių bei Gintų...

Nusilakė vienas besenstantis Nojus –
praeina, pragriaudėja didelis tvanas –
sunku jam, šventoji trejybe, sapnuoti,
kaip apverkia šventą Stanislovą raganos.

O žmonės be kūno, o jūs, tyros dvasios –
ugnies, vandeny, žemės, oro –
kaip apšviestos uolos, kaip žvaigždės nedrąsios –
jums ačiū už man sugrąžintąjį rojų.

Neklausk – nežinau, kur dabar brolis Abelis,
kur skraido virš mūsų menkos Lietuvėlės:
mums rūmai prakilnūs, mum smirda trobelės:
dievai tarsi žmonės. Gyvi tartum vėlės.

* * *

Rudens vienoda pilkuma,
laukai, ir ūkanos, ir medžiai,
o greit žiema, o greit žiema
tarsi nusirengimas nakčiai.

O nerimas kiekviename –
kad lig rytojaus išgyventų –
o varnos, tupinčios ant plento,
o varnos varnos arime...

* * *

Baltas arklys į mane atidunda,
veždamas bobų pilną vežimą.
Kaukši kanopos. Vieškelis dulka.
Kaukši kanopos. Galvos pražyla.

Moterys vaikšto. Plaukstos sijonai.
Sūnus pareina, girtas kaip dūmas.
Koks išdidumas. Koks atlaidumas,
tau, mano Stase. Tau, mano Jonai.

Butelius nuneša į parduotuvę.
Įeik į gryčią – mirtis už stalo.
Ak, paleistuve, tu, paleistuve,
tavo ir mano. Mano ir tavo.

Žydi pavasarį rugsėjo rožės –
tu apkabinki dygliuotą jų krūmą.
Viešpaties žodis gal jums parodys
jūsų menkumą ir padorumą.

Pulkit ant kelių, visi krikščionys,
į šį žvyruotą sausą arimą.
Melskitės, žmonės, melskitės, žmonės,
už savo lėtą piktą mirimą.

Litanija Velinui

Velykos, Vėlinės ir Žolinės,
Sekminės, Užgavėnės ir Kalėdos
vienodai biednos. Ir kitokios bėdos
bažnytkaimy, vardu Beižionys...
Atlaidok, dieve, brolius lietuvius.
Vėlyvas lapkričio lietus
atodrungiais atinkščia nuo Škiliety...

Nuo to, kas gera daro mums, apsaugok mus.
Atlaidok, dieve, brolius lietuvius.
O lūpos, lūpos bučiniui pravertos,
praskaidrink širdį, atgaivink jausmus,
kai barbariškai ryškios Verbos
su saule ir miškais įsmigs į mūsų veidus.
Nuo to, kas gera daro mums, apsaugok mus.

„...pamišęs nuo neatrasto...”

Alexis Rannit

Jau laikas darbo, kruvino ir karšto,
nes taip atkeršija mums Dievas –
ir skobia medį senas diedas,
stovėdamas prie savo karsto –

skausmingą ąžuolo stovylą –
suteikęs patirtį ir viltį,
virš žemės leidžia jai pakilti,
ir ji į nebūtį prabyla:

– Ir nieko čia nėra baisaus,
taip žemei šlama šimtamečiai
senieji ąžuolai – klausaus,
toks pats neamžinas kaip medžiai.

Septynios bitės

Tave išgelbės mano paranoja,
pilkam miglų pasauly tu juoda.
O nepažįstami balsai kartoja:
– Atėjo tau belaikė valanda!

Jau niekas netiki tikroviškumo abėcėle,
visus apniko skruzdėlių liga –
savaitė darosi beviltiškai ilga,
tačiau prie tavo durų aš paliksiu gėlę.

Atskrido mano kambarin septynios bitės,
alyvom nužydėjus po langais,
ne visos moterys – putotos afroditės,
bet moka laiką versti pinigais.

Nueina pakele sulysęs valkatėlė,
tu paklausyk, ką pusbalsiu dainuoja:
– Prie tavo durų aš paliksiu gėlę,
tave išgelbės mano paranoja.

Chasse aux baleines

Kada skridau virš kruvino farvaterio,
mirksėdamas kairiąja akimi,
ir sakiau: – My father, mother,
my brothers, my sisters and me...

Nereikia man jokių jaukių protekcijų,
užtenka man vien duonos ir vandens,
aš praskridau pavasarį pro debesis
ir nusileisiu netoli rudens...

Kada skridau virš kruvino farvaterio,
mirksėdamas kairiąja akimi,
sakiau: – My father, o, my mother,
my brothers, my sisters and me...

Ir mano kūnas, aišku, ne metalas:
žalios, žalios, aš noriu tik žalios...
kelionės reikia ir laimingo galo,
geros vilties sugrįžti atgalios...

Kada skridau virš kruvino farvaterio,
mirksėdamas kairiąja akimi,
sakiau: – Nešaudykite, priešintis neverta,
kol dar vieni kitiems nesvetimi...

Ar šitą dainą aš ilgai dainuosiu,
ar prisiminsiu, senas ir tykus,
sédédamas po stebuklingu uosiu,
žiūrédamas į žaidžiančius vilkus...

Nakties avilys

Žvaigždute, naktis danguje, dainuoja sena Beatričė,
jau žydi erškėtis, jau žydi erškėtis, praskrido lėlys,
antai, Paukščių Takas, miglotas ūsuotas kaip Nietzsche:
jame beprotybė: Anapily mūsų šalis!

Ką šneka, ką tyliai tau šnabžda nakties avilys?

Kregždyte maža iš sudžiūvusio purvo namelių,
dar žydi erškėtis, dar žydi erškėtis, atskrido rondo:
antai slūgso ežeras, ūkia, bet nieko negali –
jame tik mėnulio lelijų geltonas vanduo.

Ką šnabžda, ką krebžda nakties avilys?

Mergyte sena, naktis danguje, kregždės jūroje,
ar žydi erškėtis, kur žydi erškėtis, Anapilis – mūsų šalis?
Einšteino akmuo, never more, o kaip ir ko norime:
ar žydi, dar žydi erškėtis kaip rausvas Aušros spindulys?

Ir krebžda, ir tyliai vis šnabžda nakties avilys:

– Hapoteinen telo.